

Päiväkirjan lehdiltä

Oli vaikeaa olla erilainen

HELENA HANNONEN
Lappeenranta, Suomi
(opiskelee parhaillaan Brigham Youngin yliopistossa)

Alkukesällä vuonna 1960 kaksi nuorkaista polki pyörillään ylös ja alas Lappeenrannan katuja ja kolkutti oville ja puhui ihmisille; saatoimme nähdä, että he olivat ulkomaalaisia. Meistä lapsista tämä oli jännittävää, ja käytimme aina tilaisuutta hyväksemme kuullaksemme, mitä naapureillamme oli sanottavana mormoneista.

Sitten eräänä iltana leskiäitini sanoi veljelleni ja minulle, ettei hän voinut uskoa kaikkea sitä pahaa, mitä näistä lähetyssaarnaajista sanottiin, ja että hän ei pitänyt tavasta, jolla heitä kohdeltiin. Hän sanoi, että hän aikoi antaa heille tilaisuuden tulla kotiimme ja esittää sanomansa. Miten kiitollinen olenkaan hänen kristillisestä hengestään!

Vanhin, joka meitä opetti, puhui hyvin vähän suomea. Usein hän kysyi meiltä lapsilta, ymmärsimmekö me, mitä hän sanoi, ja me kyllä ymmärsimme. Hän selitti evankeliumia yksinkertaisesti ja kauniisti, ja saman vuoden elokuussa meidät kaikki kas-tettiin.

Monien vuosien ajan olin koulussa ainoa myöhempien aikojen pyhä. Vaikka oli vaikeaa olla erilainen ja joutua ilkeyksien kohteeksi sekä

kuulla epäystävällisiä huomautuksia luokkatovereitteni taholta, sanoin usein itselleni: "Uskalla olla erilainen!" Vähitellen voitin pelon, että toisten epäystävällisyys loukkaisi minua. En eristäytynyt, vaan opin katsomaan ihmisiä silmiin ja kunnioittamaan myös heidän oikeuttaan olla erilainen.

Oliessani 12-vuotias jouduin ensimmäisen kerran väittelyyn uskonnonopettajani kanssa. Vastaukseni eräseen kysymykseen oli Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon opettamien uskonkäsitysten sävyttämä, ja opettaja sanoi, että olin väärässä. Seisoessani häntä kuuntelemissa saatoin tuntea, että Herran Henki oli kanssani, ja pystyin lainaamaan raamatunkohtia väitteitteni tueksi. Lopulta opettajani ei pystynyt enää vastaamaan sanoihini. Siitä päivästä minulla on ollut todistus, että Herra kuulee vilpittömän, nöyrän anomisemme.

Vaikka äitini oli ruumiiltaan heikko, hän oli vahva hengellisesti; hän auttoi minua vaeltamaan valitsemani tietä, johtaen minua lujalla, mutta lempeällä kädellä. Sen sijaan että olisin viettänyt iltani hämärissä, sa-vuisissa kahviloissa, joita nuoret suosivat, minua kannustettiin opiskelemaan musiikkia, taiteita, lukemaan ja harrastamaan urheilua. Pian olin saavuttanut luokkatovereitteni kunnioituksen ja olin luokkani johtajia.

Joka kerran, kun luokkaani koulussa pyydettiin pitämään aamuhartaus, toverini halusivat minun esittävän uskonkäsityksiäni koko oppilaskunnalle. Luokkani oli tukenani ja soitti omien virsiensä sijasta mormonien

Tabernaakkeli kuoron levytyksiä aamuhartauden musiikkiohjelmaksi. Seitsemän vuotta kului, ja sitten uskonnonopettajani pyysi minua pitämään viisitoista minuuttia kestävästä esitelmän kirkostani luokassani. Esitelmän jälkeen sai esittää kysymyksiä, ja jouduin vastaamaan niihin seuraavien kahden uskontotuntin ajan. Sen jälkeen opettaja tuli puhumaan minulle sanoen tietävänsä, että olin oikeassa ja että hän oli valmis lukemaan Mormonin Kirjan. Minua on siunattu antoisilla kokemuksilla, ja Vapahtaja on ollut Paimeneni, Valkeuteni ja erityinen Ystäväni kaikkina nuoruusvuosinani.

Opettaja sanoi, että olin väärässä, mutta Herran Henki ohjasi minua, ja lopulta opettaja ei pystynyt vastaamaan minulle.

Miksi he sen tekevät? He tekevät sen, koska he tietävät, että heillä on vastaus maailman kaikkiin ongelmiin, erityisesti ihmisen epäinhimillisyyteen ihmistä kohtaan.

Se on evankeliumi, hyvä sanoma, että Jeesus elää ja on jälleen kerran puhunut taivaista, että Hän on palannut perustamaan kirkkonsa täyteydessään, kuten Pietari profetoi sanoessaan:

"Tehkää siis parannus ja kääntykää, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois,

että virvoituksen ajat tulisivat Herran kasvoista ja hän lähettäisi hänet, joka on teille edeltä määrätty, Kristuksen Jeesuksen.

Taivaan piti omistaman hänet niihin aikoihin asti, jolloin kaikki jälleen kohdallensa asetetaan, mistä Jumala on ikiajoista saakka puhunut pyhäin profetejain sanan kautta." (Ap.t. 3:19-21)

Voima eli elinkelpoisuus ei siis ole Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon ohjelmassa. Se on opissa Jumalasta. Ette voi korjata mormonismien hedelmiä ilman mormonismien juuria, ja sen juuri on todistus — todistus, jonka Henki on antanut sydämiimme. Se ei ole ohjelma vaan *kansa*, joka varmasti tuntee Jumalan ja sydämissään palavan suhteensa Häneen, ja se aikaansaa valtakunnan toimintojen onnistumisen. *Se on mormonismien voima ja elinvoimaisuus.*

Minä todistan, että nämä asiat ovat tosia. Tiedän, että ne ovat tosia. Tiedän, että Jumala on Isämme, että Hän elää ja että Hän kuulee rukouksemme ja vastaa niihin. Tiedän ja todistan, että Jeesus on Kristus ja että Hän elää, että tämä on Hänen tosi kirkkonsa, sillä Hän on perustanut sen uudelleen maan päälle meidän omana aikanamme suuren pro-

feettansa, suurenmoisen ihmisen, Joseph Smithin kautta, ja että meillä tänään on maan päällä Jumalan profeetta.

Niin, Spencer W. Kimball on elävän Jumalan profeetta, ja hän tekee päätökset kirkossa ja Jumalan valtakunnassa ja esittää Herran mielen ja Herran tahdon kuten hän on tehnyt tässä konferenssissa.

Todistan, että jos seuraamme profeettaa, saamme lukemattomia siunauksia ja että kirkon ohjelmat menestyvät, sillä ne saavat ihmiset ymmärtämään velvollisuutensa taivaallista Isäänsä samoin kuin lähimmäisiään kohtaan ja rakastamaan näiden tehtävien suorittamista. Tämä on Jeesuksen Kristuksen kirkko, ja Hän johtaa sitä. Tästä minä todistan Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

HELSINGIN

PIIRIKONFERENSSI

Viimeisenä kevään piirikonferenssien sarjassa pidettiin ruhtikuun 23-25 päivänä Helsingin piirikonferenssi.

Lauantaipäivän hiljalleen hämärtyessä kokoontui monia iloisia, säteileviä ihmisiä Ruotsalaisen kauppakorkeakoulun saliin yhdessä palvelemaan ja ylistämään Taivaallista Isäänsä.

Konferenssin ensimmäisen kokouksen aloitimme laululla "Kristityt oi, te riemuin kulkekaa kautta työn, vaivojen, Matkanne voi teit' ehkä peloittaa, armo on ainainen". Illan puheiden aiheet sivusivat hyvin läheltä toisiaan. Ensin saimme kuulla veli Youngin puhuvan uskosta: "Usko on voiman periaate. Muinaiset profetat paransivat sairaita, palauttivat sokeille heidän näkönsä ja berättivät kuolleet tämän periaatteen kautta."

Paavali sanoo korinttolaisille näin: Sillä me vaellamme uskossa, emme näkemisessä. Meidän ei tarvitse käydä yksin eikä kompastua pimeässä, sillä jos uskomme on oikea, se valaisee tiemme täydellisyyteen. Usko tulee meille vanhurskaan elämisen sekä palautetun

evankeliumin lakien tottelemisen kautta. Tämän periaatteen kautta kaikki asiat suoritetaan ja on suoritettu alusta alkaen."

Puheensa lopussa viittasi veli Young periaatteeseen, joka läheisesti liittyy uskoon — parannukseen. Vanhin Garrett jatkoi tästä aiheesta kysyen itsekultakin: "Miltä sinusta tuntuisi, jos Jumala ilmestyisi keskuuteemme juuri nyt?" Parannuksen ja synnin hän määritteli selvästi näin: "Parannus on synnin vastakohta monessa mielessä. Synti hajottaa ihmisen, koska syntiä tehdessään ihminen toimii vastoin todellisia vakaumuksiaan. Parannus tekee ihmisen eheäksi, koska parannusta tehdessämme sovellamme käytöksemme vakaumuksemme mukaan. Synti tuo mukanaan heikkoutta, parannus taas selvyyttä ja voimaa. Synti on seuraus Jumalan ja totuuden unohtamisesta ja itserakkaudesta. Itsensä unohtaminen, Jumalan rakkaus ja totuus tekevät parannuksen helpoksi. Synti tuo surua, parannus tuo iloa."

Sisar Lehoiemä puhui onnesta ja siitä,

kuinka me voimme sen saavuttaa. Väli-laulun jälkeen vanhin Basset puhui meille velvollisuuskastamme Kirkkoa kohtaan. Hän sanoi: "Jos meidän elämämme päämäärä on lankaikkainen elämä Jumalan tykönä, meidän täytyy todellakin olla uskollista kaikissa asioissa, meidän on voitettava itsemme. Meidän on osoitettava otollisuutemme Jumalalle.

Koska me kirjaimellisesti olemme Jumalan jälkeläisiä, me saatamme tulla Hänen kaltaisikseen, jos vain pyrimme tähän päämäärään. Se ei ole helppo tie, mutta me voimme vaeltaa sitä, jos meillä on halua ja uskoa ja jos me elämme vanhurskaasti ja teemme ahkerasti työtä. Meidän on annettava elämämme Herralle, jos odotamme saavuttavamme tämän palkinnon."

Illan viimeisen puheen piti vanhin Mahoney aiheesta "Sovitus".